

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΙΜΠΛΗΣ

Hέμα Ντόναχιου, που έχει γράψει εννέα συνολικά μυθιστόρημα, έγινε παγκόσμια γνωστή από το μυθιστόρημά της «Το δωμάτιο», που μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο, με την Μπρι Λάρσον να κερδίζει Οσκαρ α' γυναικείου ρόλου. Το μυθιστόρημα βασιζόταν στην πραγματική ιστορία της Αυστριακής Ελίζαμπεθ Φριτόλ που υπέστη εγκλεισμό και κακοποίησεις από τον πατέρα της, υπόθεση που ήρθε στο φως το 2008.

Το ένατο μυθιστόρημά της, που έχει τίτλο «Το θαύμα», είναι το πρώτο της τρόπον τινά ιστορικό μυθιστόρημα. Η 47χρονη Δουβλινέζα, που ζει τα τελευταία χρόνια στο Οντάριο του Καναδά, τοποθετεί το μυθιστόρημα στην επαρχιακή Ιρλανδία των μέσων του 19ου αι. και έχει ως αφετηρία κάποιες πραγματικές πάλι ιστορίες που αναπλάθει με τη φαντασία της. Πρόκειται για πενίντα ιστορίες γυναικών κυρίων, για τις οποίες λεγόταν ότι μπορούσαν να περάσουν πολύ καιρό χωρίς τροφή. Άλλινες ίσων, αυτές οι ιστορίες διαδόθηκαν τους τέσσερις τελευταίους

Ήταν ολοφάνερο ότι η ιρλανδική ενδοχώρα δεν ήταν παρά μια λακκούβα όπου λίμναζε η υγρασία: ο βαθουλωμένος κύκλος στο κέντρο ενός μικρού πάτου

αιώνες και σε μερικές περιπτώσεις απέκτησαν την ακλή του θρύλου. Στο μυθιστόρημα αυτό η Ντόναχιου βάζει μια λογδρέζα νοσοκόμα, που είχε υπηρετήσει στην Κριμαία, να πάνε δουλειά σε ένα ιρλανδικό χωρίο, όπου, όπως μαθαίνει όταν φτάνει, αποστολή της είναι να παρατηρεί επί δεκαπέντε μέρες μια κοπέλα που (λέει πως) δεν τρώει ποτέ και όμως επιζει.

Οι περιγραφές τόσο των χαρακτήρων όσο και της ιρλανδικής επαρχίας, αλλά και των στερεοτύπων που διακινούν Αγγλοι για Ιρλανδούς και τ' ανάπταλιν, είναι καθηλωτικές και αποτυπώνουν το γνήσιο ταλέντο της συγγραφέως.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε πριν από λίγους μήνες στην Βρετανία και κυκλοφορεί και στην Ελλάδα μεθαύριο 22 Μαΐου από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος, σε μετάφραση Ρηγούλας Γεωργιάδη. Το «Βιβλιοδρόμιο» προδημοσιεύει αποσπάσματα του βιβλίου:

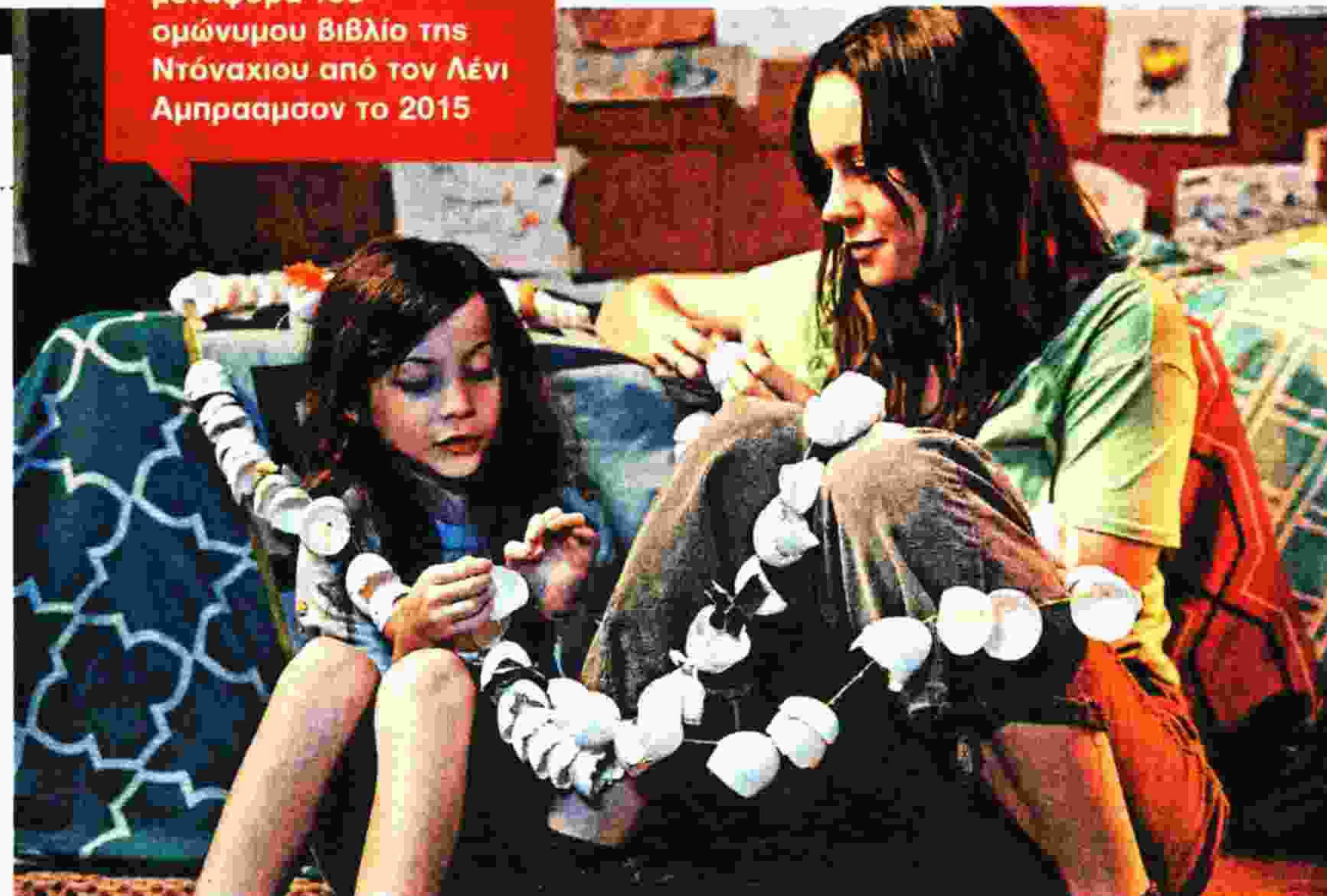
Το ταξίδι δεν ήταν χειρότερο απ' ό, τι περίμενε. Πρώτα τρένο από το Λονδίνο στο Λίβερπουλ, μετά το νυχτερινό ατμόπλοιο για Δουβλίνο κι από κεί ένα αργοκίνητο τρένο με κατεύθυνση προς τα δυτικά και μια κωμόπολη ονόματι Αθλον.

Την περίμενε οδηγός. «Η κυρία Ράιτ;»

Η Λιμπίτ είχε γνωρίσει πολλούς Ιρλανδούς. Στρατιώτες. Ομώς από τότε είχαν περάσει χρόνια και ζωρίστηκε λιγάκι να πάσει την προφορά του.

Ο άνθρωπος μετέφερε το μπαούλο της στο όχημα που αποκαλούσε ταξιδιωτική άμαξα. Ιρλανδέζικος ευφυμορδός: τίποτε το εκδρομικό δεν

Ο Τζέικομπ Τρέμπλεϊ και η Μπρι Λάρσον στο «Δωμάτιο», την κινηματογραφική μεταφορά του ομώνυμου Βιβλίου της Ντόναχιου από τον Λένι Αμπρααμσον το 2015

Έμα Ντόναχιου

«Αληθεύει ότι οι Ιρλανδοί είναι ακαμάτηδες;»

Έγινε παγκόσμια γνωστή από το μυθιστόρημά της «Το δωμάτιο»

Το «Βιβλιοδρόμιο» δημοσιεύει σήμερα αποσπάσματα από το νέο Βιβλίο της

είχε, στην πραγματικότητα ένα απλό κάρο. Η Λιμπίτ βολεύτηκε στον μέση της άμαξας, με τις μπότες της να κρέμονται πολύ πιο κοντά στον δεξιό τροχό απ' όσο θα ήθελε. Ανοιξε την ομπρέλα της με τον αστάλινο σκελετό γιατί είχε αρχίσει να ψιλοβρέχει. Τουλάχιστον εκεί ήταν πιο ευχάριστα από το απονικτικά ζεστό τρένο.

Από την άλλη πλευρά του πάγκου, με την πλάτη του να ακουμπάει σχεδόν στη δική της, ο αμαξάς κτύπησε το καρτσίκι του. «Αίντε, ξεκίνα!»

Το δασύτριχο πόνι ανασάλεψε.

Οι λιγοστοί άνθρωποι που κυκλοφορούσαν στον δρόμο με το πατικούμενο από οδοστρωτήρα χώμα της φάνηκαν λιπόσαρκοι, πράγμα που η Λιμπίτ απέδωσε στην άθλια διατροφή τους – πατάτες ως επί το πλείστον, και κατά τ' άλλα σκεδόν τίποτα. Ιωάς σ' αυτήν οφειλόταν και το ότι ο οδηγός της είχε κάμποσα λειψά δόντια.

Ο άνθρωπος είπε κάτι ακατάλληπτο. «Πώς είπατε;»

«Μπαμ στο κέντρο, μαντάμ.»

Η Λιμπίτ περίμενε διευκρινίσεις, υπομένοντας τα σκαμπανεβάσματα του κάρου.

Ο αμαξάς της έδειξε προς τα κάτω,

Η Έμα Ντόναχιου

«Έμαστε ακριβώς στη μέση της χώρας εδώ πέρα.»

Επίπεδα λιβάδια ριγωμένα από σκουρόχρωμη βλάστηση. Μπαλώματα από καστανοκόκκινη τύρφη. Δεν ήταν άλλωστε γνωστό ότι στα βαλτοτόπια θέριζαν οι αρρώστιες; Αραία και πού, γκριζωπά ερείπια κάποιας αγροικίας, πνηγμένα σκεδόν από τις περικοκλάδες. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν της φαίνονταν γραφικό. Ήταν ολοφάνερο ότι

η ιρλανδική ενδοχώρα δεν ήταν παρά μια λακκούβα όπου λίμναζε η υγρασία: ο βαθουλωμένος κύκλος στο κέντρο ενός μικρού πάτου.

(...)

Το μόνο που της είχε πει η προϊσταμένη στο νοσοκομείο ήταν ότι κάποιοι χρειάζονταν μια πεπειραμένη νοσοκόμα για δυο βδομάδες και για αποκλειστική απασχόληση. Παρέχονταν έξοδα διαμονής και ταξιδιού από και προς την Ιρλανδία, καθώς και μια ημερήσια αποζημίωση. Η Λιμπίτ δεν γνώριζε τίποτε για τους Ο'Ντόνελ αλλά υπολόγιζε ότι θα πρέπει να ήταν σχετικά εύποροι αφού είχαν τη δυνατότητα να απευθυνθούν στην Αγγλία και να ζητήσουν νοσοκόμα με καλύτερα προσόντα. Μόλις τώρα της πέρασε από το μιαλό να αναρωτηθεί πώς ήταν δυνατόν να γνωρίζουν ότι ο ασθενής δεν θα χρειάζοταν τις υπηρεσίες της περισσότερο ή λιγότερο από δεκαπέντε μέρες. Ιωάς την ήθελαν για αντικαταστάτρια κάποιας άλλης νοσοκόμας.

Οπως και να 'χε το πράγμα, θα πληρώνοταν καλά για τον κόπο της και η κινούργια εμπειρία είχε ένα κάποιο ενδιαφέρον. Στο νοσοκομείο, η εκπαίδευσή της ήταν αντικείμενο

θαυμασμού και αντιπάθειας ταυτόχρονα, αλλά από τα προσόντα της χρειάζονταν μόνο τα απολύτως βασικά: τάση, αλλαγή επιδέσμων, στρώσιμο κρεβατιών.

(...)

Άλλη μια κατεστραμμένη αγροικία, με γυρισμένα τα νότα στον δρόμο, αυτή. Οι τριγωνικές απολήξεις των τοίχων της τρυπούσαν σαν μομφές τον ουρανό. Τα αγριόχορτα δεν είχαν προλάβει ακόμα να τη σκεπάσουν. Η Λιμπίτ είδε φευγαλέα ένα μαύρο συνονθύλευμα πίσω από την τρύπα που κάποτε βρισκόταν πίσω. Αρα τούτη εδώ είχε καεί πρόσφατα. Μα πώς γνόταν να πάσει φωτιά το στιδίποτε σ' εκείνη τη χώρα που μούλιαζε στο νερό; Κανείς δεν είχε πει στον κόπο να απομακρύνει τα καρβουνιασμένα δοκάρια, άσε πια να φτιάξει καινούργιο σκελετό και να τον σκεπάσει με αχυροσκεπή. Άλλησε λοιπόν ότι οι Ιρλανδοί ήταν ακαμάτηδες;

Εκεί που τελείωνε ο δρόμος και άρχιζε το οικόπεδο, στέκοταν μια γυναίκα με λερό σκουφιά. Πίσω της παζέρεμένη ήταν τσούρμο παιδιά. Ο θόρυβος του κάρου τους ήκανε να πλησιάσουν με τα χέρια απλωμένα και τη χούφτα γουβιωμένη σαν να θήλελαν να μαζέψουν βροχή. Η Λιμπίτ κοίταξε αλλού, αμήκαν.

«Η εποχή της πείνας», μουρμούρισε ο αμαξάς.

Μα ήταν μεσοκαλόκαιρο. Πώς ήταν δυνατό να πεινάνε τέτοια εποχή;

(...)

Μπροστά τους οι ασβεστωμένοι τοίχοι ενός κτιρίου με μιτερί σκεπή ξεχώριζαν μέσα στον ζόφο. Ο σταυρός στην κορυφή φανέρωνε πως ήταν ρωμαιοκαθολικό παρεκκλήσι. Μόνο όταν ο οδηγός τράβηξε τα γκέμια και το κάρο σταμάτησε, κατάλαβε η Λιμπίτ ότι είχαν φτάσει στον προορισμό της. Αυτό ήταν το χωριό, αν και για το αγγλικά μέτρα δεν ήταν παρά ένα θλιβερό σύμπλεγμα κτισμάτων.

(...)

«Θα μείνεις στο πνευματοπωλείο». «Πώς είπατε;»

«Στου Ράιαν». Της έδειξε με το κεφάλι αριστερά, προς ένα κτίριο χωρίς ταπελά.

(...)

«Καλποτέρα», είπε η Λιμπίτ. «Θαρρώ πως με φέρανε σε λάθος μέρος.»

«Η Αγγλίδα θα είσαι», είπε η κοπέλα, κάπως πιο δυνατά απ' όσο χρειάζοταν, λες και η Λιμπίτ ήταν κουφή. «Θες να πας πίσω, να βάλεις μια μπουκιά φαϊ στο στόμα σου;»

(...)